

stille Hæren paa Krigsfod; her er kun Tale om at forberede sig saaledes, at man bliver i Stand til mod fuld Erstatning at erholde, hvad man behøver af Bætte og Vagne. Naar man erkjender — hvad jeg mener, at Alle maa erkjende — at man i vore Dage ikke vil kunne vente at faae nogen lang Tid til deri at forberede sig paa Krig, men at det Sandsynligste er, at en Krig vil komme hurtig, og at det gjælder om hurtig at være færdig til at møde den, saa godt man kan, maa jeg sige, at jeg vilde betragte det, vi ellers have gjort for vort Landforvar, som væsentlig afkræftet, dersom man vilde negte Regjeringen Midler til at skaffe sig det, Hæren mangler. Hvad derimod angaar Paragrafen om de nye Kadret, kan jeg godt være enig med det ærede Medlem; jeg mener ogsaa, at det, naar den Tid kommer, er rimeligt, at vi forhandle derom, men jeg skal ikke forfølge, at det er en nødvendig Følge af Forordningen om det hele Mandstabs Uddannelse, thi ellers faae vi jo Kadret af lutter ung Mandstabs, og det er ikke godt. Det er min Overbevisning, at vi med den nuværende Styrke ere fuldkommen i Stand til at komme ud af det med de 8 Mars Mandstabs, som det ærede Medlem omtalte, og vi have jo allerede gennem vor nuværende Børnepligtslov affaaet en meget betydelig Del af Hærestyrken i Forstærkningen, idet der sker Afdrag for den Tid, Folk ligge længere inde (Berg: Ja, paa Papiret!). Nei, i Birkeligheden. Det ærede Medlem kan ikke være uvidende om, eller i alt Fald kunde det ærede Medlem let være vidende om, at Mange ere udslekkede af Forstærkningen paa Grund af denne Bestemmelse. — Jeg skal nu ganske kort vende mig til det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen). Jeg skal ikke følge ham i hans Sammenligning mellem den svenske Hær og vor. Jeg nærer en saa stor Agtelse for den svenske Hær, at jeg ikke ønsker at anstille nogen Sammenligning, men naar det ærede Medlem vil anbefale os den svenske Hær, som mindre bebyrde for Finantserne, befinder han sig virkelig i en høist beynnderlig Bidsjærelse. Jeg har ikke her i Byen de Oplysninger tilstede om det svenske Hærvæsen, som jeg ellers er i Besiddelse af, men har taget min Tilflugt til et Bærf, som giver en hel Mængde Oplysninger om lige statslige Forhold; det er den berkjendte Gothafalender. Derefter udgjør Udgiften til det egentlige Landforvar i 1873 i Danst Regsmønt 7,331,000 Rd., og for Inddelingsværket 2,704,000 Rd.; det er tilsammen 9,535,000 Rd., hvorhos Udgiften til Søværnet er 3,574,000 Rd. Det var mig vel bekjendt, at det svenske

Forvarsvæsen, naar man regner med, hvad det maa regnes med, nemlig hele det store Komplex af Landeieendomme, som henligge til Lønning af Inddelingsværket, medførte en aarlig Udgift af mellem 13 og 14 Mill. Rd., men jeg har nu her Angivelser, som jeg tør tro hidrøre fra iwenff Rube, og til dem tror jeg, at man kan holde sig. Det er altsaa ikke værd, at vi gaa den Vej. — Naar det ærede Medlem dernæst i sit Foredrag talte om, at han, henses til Forholdene andersledes, ikke kunde gaa ind paa en saa stor Udgift som den, her er foreslaaet, behøver jeg ikke at gjøre ham opmærksom paa — thi det veed han saa godt som jeg —, at det er en overordentlig mislig Ting at hente saadanne Sammenligningspunkter fra andre Landes Finantslove, thi dels kunne de være optiillede efter Bruttoystemet, medens vor væsentlig er bygget paa Nettoystemet, dels vilde det se besynderligt ud, naar man fra et Land, der har hele sin Undervisningsudgift explicit paa sin Finantslov, vilde hente en Sammenligning med os, som have den allerførste Del deraf indenfor Linten, eller naar man vilde gjøre en Sammenligning med Frankrig, hvor de departementale Udgifter, der omtrent kunne stilles i Klasse med vore højere kommunale Udgifter, opføres paa Budgettet. Disse Sammenligninger have i Birkeligheden overordentlig lidt at betyde, naar man ikke først har foretaget de nødvendige Reduktioner. — Med Hensyn til, hvad det ærede Medlem fra Frederiksborg (L. Larsen) sagde om Rekruternes Behandling, skal jeg gjøre opmærksom paa, at han selv udtrykkelig fremhævede, at det, han omtalte, især fremtraaede i Begyndelsen af Rekruttiden. Det er jo naturligt, at de unge Mennesker, der komme ind fra Forhold, hvorunder de slet ikke ere vannede til en minutios Orden, eller til, at der, naar en Befaling er givet, ikke hjælper nogen Snat, men at den skal følges, let føle sig utilpas; men det ærede Medlem erkjendte selv, at dette senere falder noget bort. Hvad der ogsaa kan være en væsentlig Grund til, at Distalen i den første Tid kan blive noget mere darsk, end den efter min Overbevisning i Reglen er — i det Mindste tør jeg sige, at de Klager, der ere komne til mig i min Stilling, have faaet en saa alvorlig Baatale, som det har været mig muligt at give dem — netop turde være det, at Antallet af Befalingsmænd er for ringe i Forhold til det store Antal Mandstabs, som man kan og skal have Tilsyn med. Dersom man ikke netop i den første Tid vil holde ubønhørlig strengt paa, at Ordrene efterleves, saaledes som de ere givne, er det Sele til slet ingen Nytte; saa naaer man aldrig Maalet.